

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558515728/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

dende til, da hun mærkede det fornærmede ham – sparer han helst sit Mod og sine Kræfter til Fjender, som han kan tage og føle paa.»

Deri gjorde han ret, meente Johan Marskalk: thi med Liv og Kræfter skulde man ligesaa lidt ødsle eller friste Gud ved unyttig Dumdristighed, som man skulde sætte sin Formue overstyr paa Fjas og Tant.

Saa vel denne rære faderlige, end sønlige Formaning, som det, der uden al væsentlig Forbindelse havde foranlediget den, slog Fru Helene bort med Spøg, og hvad Talen nys var om, saae blot ud som et uskyldigt Drillerie, hvorved den muntre Vertinde vilde sætte den tappe Grev Alberts Mod og Dristighed paa Prøve.

Riddernes Reise til Ribe var imidlertid bestemt. Om Fru Helene og hendes Døtre skulde med syntes fornemmelig at berøe paa hvad Lune den skønne Frue næste Dag var i. Hun satte imidlertid ubemærket hele Tjenerskabet i Bevægelse med at berede Alt til Afreisen, medens hun selv, gæstfri og underholdende, sørgede for sine Gjesters Moroc. Tavlebordene og Bretspillene kom frem, og om Aftenen drak Ridderne, lystige og højrøstede, den tappe Kong Valdemars Skaal og paa Lykke til hans kjække Foretagender. Grev Albert og Bisp Peder vaersomt til Bagerne og bleve mærkelig alvorligere og betænksommere, som Sengetiden nærmede sig. Da endelig Fru Helene og hendes Døtre toge den lille Rigmor med sig og bade Herrerne Godnat, og de fyrstelig smykkede Kertedrenge tilligemed Carl traadte ind for at lyse Gjesterne til deres Sovestue; saae Grev Albert og Bisp Peder alvorlig til hinanden og besluttede at være paa deres Post; thi det Smil, hvormed den skalkagtige Vertinde havde ønsket dem en rolig Nat, havde bragt dem paa den Mistanke, at hun selv maaskee kunde have nogen Deel i det formeentlige Spøgerie, hvormed hun syntes at ville skræmme dem.

»Er dette den grønne Stue?» spurgte Grev Albert Drengen, som lyste ham, da han, efter at have besteg en høj Trappe og gennemvandret tre lange mørke Gange, endelig stod i et stort hvælvet Værelse med mørkegrønne Paneler og en stor Eegeseng med grønne Silkegardiner.

»Ja, Herrens svarede den fremmede Dreng, som bleg, og med skjælvende Haand tændte Vokslysene i en træarmet Sølvstage, der stod paa det forgyldte Natbord.

»Hvad fattes dig, Dreng! har du Kolden? du ryster jo som et Espe-